

Sörédi Imre emlékére

Nagybátyám, Sörédi Imre életét és a hozzá fűződő kapcsolatomat végiggondolva csak hála van bennem azért a rengeteg jóért, amit tőle és általa tanulhattam. Biztos vagyok benne, hogy nélküle nem lennék az, aki lettem.

A maga mesterkéletlen, egyszerű módján élte elénk a hitet, úgy, hogy a természetfeletti mintegy természetessé vált a számunkra. Isten jelenvalósága, a Jézus Krisztussal való kapcsolat, az Egyház hite és gyakorlata, szentségei - mind-mind a legnagyobb egyszerűséggel, a legteljesebb természetességgel, egyúttal a megkérdőjelezhetetlen bizonyosság erejével csepegtetődött belém-belénk.

Néhány hónappal ezelőtt láttam a zsolozsmáskönyvében egy régi képet - a hátlapján fakuló kézírással egy mondat latinul a Szentírásból: „*Esto fidelis usque ad mortem et dabo tibi coronam vitae.*” – Légy hű mindhalálig, s neked adom az élet koronáját. (Jelenések 2,10) *Beöltözésed emlékére. Szeged, 1957. október 26., Krisztus Király ünnepének előestéjén. Kispaptestvéreid.* Ez a mondat, úgy látszik, végig elkísérte. Megőrizte mindhalálig, nem csak az emléklapot, hanem magát a hűséget is. Bízom benne, hogy Krisztus Király, most valóban felteszi élete művére az élet koronáját.

Imi bátyámmal kapcsolatban Jézus szavai jutnak eszembe: „Boldogok a szelídek. Boldogok a tiszta szívűek. Boldogok a békességesek.” Aki közlőül ismerte őt, aligha tudja máshogy leírni az ő lelkületét. Az életmódja mindvégig egyszerű volt, minden anyagiasságtól, presztízstárgyaktól mentes: „Boldogok a lélekben szegények.” Engedelmes volt mindenkori püspökének, akkor is, ha egy-egy áthelyezés szomorúsággal töltötte el. Nem volt könnyű otthagyni közel két évtized után Bakonysárkányt, majd újabb közel két évtized után Velencét. A nyugdíjas évekről is más tervei voltak, haza akart költözni Csókakőre. A Papi Otthont végül, mintegy újabb állomáshelyre helyezést fogadta el püspökétől, és ott, amíg egészségi állapota lehetővé tette, gyóntatóként rendelkezésre állt a Szemináriumi templom hívei számára.

Az életút közepén, ezüstmisés emléklapjára ezt írta: „*Mária által Jézushoz.*” Szerette a Szűz Anyát, aki Fiára mutatva mondja: „Tegyetek meg mindent, amit csak mond!” Számos zarándokhelyét felkereste, sokakat vitt magával - nem egyszer engem is - Mariazelltől Częstochowáig és Csíksomlyóig. A rózsafüzér nem dísz tárgy volt nála, hanem minden nap koptatott munkaeszköz – napi elmélkedés megváltásunk nagy titkairól.

Az út vége felé, aranymisés emléklapjára, egy XXIII. János pápától származó idézetet választott: „*Csodálatos titok megtanulni, hogy az Úr hordozzon minket, - mi pedig őt!*” Ezt szinte képszerűen láttam egy alkalommal, utolsó szolgálati helyén, a székesfehérvári Szent Imre templomban. Akkoriban már nagyon rossz volt a mozgása, a járása. Éppen körmenetben vitte az Oltáriszentséget. Ahogy a feltartott szentségmutatót vitte, az úgy tűnt, mintha nem is ő vinné azt, hanem pont fordítva, mintha a monstranciába kapaszkodva, mintegy azon lógva, maga az Úr vinné őt.

Az Úr most végleg elvitte. Nem is annyira miatta sírunk, hiszen bízunk benne, hogy célba ért - oda, ahová egész életével törekedett és oda, ahová oly sokaknak mutatta az utat. Ha jobban magunkba tekintünk, akkor inkább magunk miatt szomorkodunk; azért hogy már nem láthatjuk, nem kérdezhetjük őt. Azt hiszem azonban, egy nagy erejű közbenjáróval gyarapodott az égi haza; eggyel többen vannak, akik már végigfutották a pályát és a célszalagot átszakítva, ott megpihenve szurkolnak; támogatnak és biztatnak bennünket, akik még futjuk a magunk útját, hogy szabályszerű küzdelemben, mi is elnyerhessük az élet koronáját.

„A szeretet soha el nem múlik” – igen, kedves Imi bátyus – a szeretet valóban megmarad köztünk. Dicsérettessék az Úr Jézus Krisztus, aki adott Téged nekünk! A viszontlátás reményében búcsúzom tőled: élj boldogan!

2019.03.29.

Sörédi Pál

A székesfehérvári püspök az egyházmegye papsága és a rokonság nevében is tudatja, hogy

SÖRÉDI IMRE

püspöki tanácsos, tb. esperes, ny. plébános

életének 81., pappá szentelésének 57. évében, 2019. március 24-én
szentségekkal ellátva elhunyt az Úrban.

Paptestvérünket, aki 1939. január 23-án született Székesfehérváron, 1962. június 16-án szentelték pappá Székesfehérváron. Káplán volt Előszálláson 1962-64, Sárbogárdon 1964-67, Székesfehérvár-Belváros plébánián 1967-68, Móra 1968-73, Székesfehérvár-Vizivárosi plébánián 1973-75 között. Plébánosi kinevezést kapott Bakonyársárkány plébániára 1975-89 között. A kapucinus rend egyszerű fogadalmasként plébános volt Móra 1989-91 között. 1991-ben ismét az egyházmegye kötelékébe került. Bakonyársárkányon volt plébános 1992-ig, majd Velencén teljesített plébánosi szolgálatot 1992-2010 között. 2010-ben Székesfehérvár-Belvárosba kerül, ahol plébános-helyettesként szolgált a híveket 2016-ig, amikor nyugállományba vonult.

Nyugdíjas éveit a székesfehérvári Országos Papi Otthonban töltötte, és amíg egészsége engedte, segítséget nyújtott a belvárosi hívek pasztorációjában.

Püspöki tanácsosi címmel tüntették ki 1987-ben. Esperesként teljesített szolgálatot 1992-93 és 1998-2004 között.

Paptestvérünk temetésére **2019. március 29-én** (péntek) **14 órakor** kerül sor a **csókakői temetőben**.

Paptestvérünk lelki üdvösségéért a temetés után mutatunk be szentmisét (15 órakor)
a Csókakői Plébániatemplomban.

*„Jézusom, ha jön a végnap,
ismerj engem magadénak!”
(SzVU 70.)*